

Det. o. Lovf. om et midlertidigt Laan til St. Croix Kommune.

hjemme, idet dels Kolonien ogsaa betaler sit Bidrag til Statens almindelige Fornødenheder, dels de af Staten indsatte lokale Autoriteter synes ikke at have været uden Styld i Uvrolighedernes og Odelæggelsernes Omfang.

Det er en Selvfølge, at saadan Hjælp ikke burde ydes i Genhold til Lokalautoriteternes Opgivelser, men kun efter forudgaaende Undersøgelse paa Stedet af særlig dertil af Regjering og Rigsdag valgte Mænd, hvem man havde betroet en rund Sum til forholdsmæssig Udbetaling til de Stabelidøte efter den hjemlige Krigsskadeserstatnings Regler, lempede efter Dens Forhold.

De samme Mænd kunde der paalægges det Overv at anstille en omfattende Undersøgelse, dels af de i Oktober d. A. forefaldne Begivenheder og de lokale Autoriteters Forhold under disse, dels af Koloniernes Forhold i det Hele, samt at gjøre derpaa støttede Forslag til saadanne Reformers, navnlig i Landarbejderforholdene, hvorved herstkende Hindringer for Dernes Optømt kunne fjernes og nye Uvroligheder forebygges.

En saadan Undersøgelse vil formentlig være nødvendig, hvad enten Derne skulle bevares for Danmark eller søges overdragne under en anden Statskøbe.

Da Winthers Genstillinger i denne Retning ikke have fundet nogen Tilslutning i Udvalget, skal han i saa Henseende indskrænke sig til disse Antydninger uden at stille noget Forslag.

Et Mindretal (Wille, Dinesen, Scavenius og Scharling) gaar ud fra, at der paahviler den danske Stat en uafviselig Forpligtelse til at yde den haardt hjemløste D en Hjælp, for derved at bringe den ud over de siebliffelige Banffeligheeder og sætte den i Stand til atter at tage fat med egne Kræfter. Det vilde efter dette Mindretals Mening være uforførligt her at negte sin Bistand, og paa samme Tid nærer det den Overbevisning, at en hurtig og paa forstaaelig Maade ydet Hjælp tillige vil være det Billigste for Statskassen, navnlig langt billigere end de Byrder, der maa blive Følgen, hvis den nu staaende Sufferhøst gaar tilspilde, hvis Sufferdyrkningen paa Den tilintetgjøres, og alt Erhverv dermed for lange Tider standses. Det nuværende Tidspunkt er ilde valgt til at underkaste den koloniale Styrelse, den agrariske Tilstand paa St. Croix og de Forhold, som i det Hele have udviklet sig der, en Kritik eller til at opstille Vilkaar for Hjælpen, som det er umuligt i saa kort Frist at opfylde. Hvorledes man end dømmes om Dernes Forfatning, om Kolonialraadets Optræden, om Administrationens Virksomhed eller om „den nuværende Regjerings Ledelse af de værdifulde Anliggender“, kan dette ikke fritage for den Pligt at træde hjælpende til lige overfor en Ulykke, hvis Følger Den ikke selv besidder Kræfter til at beseire.

Hvad det i dette Dieblit fortrinsovis gjælder om, er at frelse det kommende Aars Høst, der efter alle Oplysninger er saa lovende, at man maa gaa langt tilbage i Tiden for at finde dens Lige. Hvad enten den anlaas til 20,000 eller 22,000 Fade, er den saa betydelig, at den vil kunne gjenoprette en væsentlig Del af de sidste Aars store Tab, og dens Værdi maa kunne afgive en antagelig Sikkerhed for Laan, som maatte ydes, til at faae den bragt hjem fra Markerne og forarbejdet til Suffer. For at Høsten kan hjerpes og give det paaregnede Udbytte, fordres der, baade at Fællessufferkogeriet paany bringes i arbejdsdygtig Stand, og at de under Negeroptøjerne afbrændte Værker paa Plantagerne gjenopføres. Begge Ting ere lige nødvendige. Saavidt man kan skjønne, ere de fleste Plantager, der høre til Fællesskogeriets og Saffstationernes Opland, blevne frelste fra Odelæggelse, men paa disse har man vistnok for største Deelen allerede saaledes indrettet sig paa at sælge Rørene i uforarbejdet Tilstand, at man vilde være ude af Stand til at behandle den forestaaende Høst, hvis man atter skulde blive henvist til sine egne Kræfter, fordi Faktoret ikke kunde fungere. Og udenfor Faktoriets Omraade, alfsaa paa den væstlige Del af St. Croix, hvor Brandstiftelserne have tilintetgjort næsten alle Møller og Værker, er det klart, at disses Gjenopførelse er en af de første Betingelser for, at Høsten kan bringe Indtægt, ligesom Planterne efter den dem overgaaede Ulykke ville behøve Hjælp til at lønne og ernære deres Folk, indtil deres Indtægter atter begynde at flyde. De to Punkter af Lovforslaget ere derfor lige vigtige og lige nødvendige.

Hvad Fællessufferkogeriet angaar, da er dettes Standsning indtraadt tidligere end Optøjerne den 1ste og 2den Oktober. Værket er gaaet istaa, fordi Maskineriet, der i Begyndelsen fungerede nogenlunde tilfredsstillende og frembragte en Vare af fortrinlig Godhed, snart viste væsentlige Mangler, som under de givne Forhold ikke lode sig afhjælpe. Det er saaledes uimodsigeligt, at der, ogsaa hvis ingen Forstyrrelse af den offentlige Orden var indtraadt paa St. Croix, vilde have reist sig Krav til en omfattende Reparation og Fuldstændiggjørelse af Værket. Men dette Krav vilde da ikke nødvendigvis have været stillet til Statskassen alene. Den vilde formentlig da have kunnet bære sin Part af Byrden, medens den nu favner Midlerne hertil og maa paakalde